

Нима все така е трѣбвало да звѣни черковниятъ звѣнъ като на умрѣло, нима все така съ страхъ да се пѣятъ хубавитѣ български народни пѣсни, шепотомъ да се разказватъ приказкитѣ за славнитѣ нѣкогашни войводи и юнаци и срамежливо да се произнася името българинъ?

И проявата на гордия възмутенъ българинъ не закѣснѣла. Дребенъ на ръстъ, но жилавъ и пѣргавъ, въ жилитѣ му забликала кръвта на славнитѣ му дѣди. Кой може да издигне изведнажъ и на най-високо въ въздуха най-тежкиятъ камененъ крусъ всрѣдъ събралитѣ се на хорото въ Тулча? — Мълчатъ всички. Плахо бабаитѣ турци поглеждатъ тежкиятъ камѣкъ, нѣкои се опитватъ, но си отиватъ засрамени, други боязливо се оглеждатъ и стѣписватъ: Караджата може! Кой може да надвие въ едноборство пехливанитѣ на Тулчанския сборъ — Пакъ Караджата! Събаря ги единъ по единъ, неочаквано, нѣкои издига високо въ въздуха и хвърля на земята съ нечовѣшка, страшна сила! Разнася се името му на дължъ и на ширъ изъ Тулчанско като непобедимъ борецъ на пехливани, гърми изъ равна Добруджа, стига до Дели-Ормана. Дочува го страшниятъ турски пехливанинъ Плясата, идва въ Тулча да му види силата, сбира се цѣлия градъ да гледа кой е по-силниятъ. Задъхватъ се български гърди, затупкватъ сърдца: чия честь ще бѣде